

Agility-SM på klubbnivå

spännande tävling med svåra banor, dåliga planer och inga minnessaker

Efter en dramatisk semifinalklass stod det klart att Eva Leandersson och blixtnabba sheltien Maja hade gjort det igen. I large var det – äntligen – Sven Karlssons tur att med border collien Flax slå till, medan överraskade Agneta Beck med mediumsheltien Zingo sprang ärevarv med kinderna våta av glädjetårar. Samtliga tre individuella guldmedaljörer på agility-SM 2009 i Karlskrona blev dock inte bara lyckliga, utan är också överens med övriga agility-Sverige om att det bör märkas att SM är tävlingsårets höjdpunkt.

TEXT: MARI EDMAN. FOTO: SOFI OLSSON, MARI EDMAN

"Karlskrona Brukshundklubbs målsättning med SM-arrangemanget har hela tiden varit att genomföra tävlingarna på klubbnivå. Ambitionen från vår sida är att arrangera ett litet och gemyttigt SM, där det är hundarna och de tävlande som hamnar i fokus."

Så står det i SM-generalen Jan Perslöfs förord i katalogen för agility- och lydnads-SM 2009. Redan från början tänktes det med andra ord fel.

Agility-SM är tävlingen som klass III-ekipage kämpar för att ta sig till. Många lägger ner tiotusentals kronor varje år på att tävla, träna och vidareutvecklas. Att lyckas kvala till SM är dessutom en bedrift i sig, som långtifrån alla lyckas med.

I år var det drygt 60 small-, 60 large-

och några färre medieekipage som kom till start på Karlskrona BKs klubbområde Stenshaga individuellt. Samt mellan 10 och 20 lag i varje storlek.

Och de flesta SM-deltagarna förväntade sig att det skulle märkas att SM är tävlingsårets höjdpunkt. De ville att förutsättningarna för att lyckas göra bra lopp skulle vara så goda som möjligt. Och även de som inte lyckades ta någon medalj ville få med sig åtminstone en minnessak hem.

Alltså inte att det skulle vara som SM-generalen också hade skrivit i katalogen:

"Under kvalperioden tävlas det på olika brukshundklubbar runt om i hela landet, därför torde väl även årets kanske viktigaste tävling, SM, kunna avgöras under samma förhållande."

SM-deltagarna visade ganska tydligt vad de tyckte om att gå parad mellan klubbstugan och lydnadsplanen genom att inte delta och under "lotningen"

knorrades det rejält under paraplyerna. Istället för att antingen göra på det vanliga sättet, eller att bara sätta upp startlistor som på vilken annan tävling som helst, tvingade arrangören de tävlande att trängas i regnet för att försöka se när en funktionär klickade på en dator som spottade ur sig startlistor.

Nytt för i år var att söndagen inte var vikt för en final för de 20 bästa i varje storlek, efter de båda loppen under lördagens kvaldag. Istället hade SBK anammat VM-modellen, där ekipagen bara springer två lopp. Ett hopplopp på lördagen och ett agilitylopp på söndagen vars resultat läggs ihop. För lagen innebar inte detta någon förändring.

De flesta verkar nöjda över detta arrangemang, som innebär att agility-SM återigen görs upp på en bana i taget och inte att det tävlas på två banor samtidigt under lördagen.

Trots att nerverna alltid gör sitt till under SM hade domarna, svenske Peter Holmberg och danske Lars Bang, ritat svåra banor. Mest offer skördade mediums individuella hoppbana, där endast fyra ekipage lyckades ta sig i mål utan fel. Men även i lagloppen var det många som diskade sig i medium. Det var faktiskt bara två lag som lyckades ta sig i mål i båda klasserna.

Ändå bjöd agility-SM på mycket bra agility. Varierad sådan dessutom. Jag tror aldrig att jag har sett en largefinal med så många raser. Eller vad sägs om irländsk terrier, wheatterrier, boxer, tol-

lare, korthårig collie, labrador, australian shepherd, kelpie och belgiska vallhundar? Förutom alla border collies, alltså.

Hur det kommer att bli med rasblandningen under nästa års SM återstår att se. Just nu kämpar de svenska agility-ekipagen som bäst för att försöka kvala. Men det är svårare än förra året, eftersom nollade lopp och egna meriter inte räcker långt längre. Nu måste man även hela tiden placera sig bland de 15 procent främsta i resultatlistorna för att få så kallade SM-pinnar. Och det behövs fyra i agility- respektive fyra i hoppklass III för att lyckas kvala.

Främsta anledningen till detta är enligt centrala agilitygruppen att man vill höja kvaliteten på ekipagen, öka tävlingens status och göra det lättare att hitta arrangörer till framtida SM.

Även årets SM-general är inne på samma tankegångar i sitt förord, där han skriver:

"Kan man hålla SM-arrangemanget lite mindre och lite enklare så borde det i framtiden kunna bli lättare att få distrikt/klubbar att äta sig arrangemanget."

Frågan är hur SBK har tänkt lösa problemet med att de tävlande inte alls tycks vilja ha SM mindre och enklare. Och att många förare inte längre tycker att deras tävlande är lika stimulerande eftersom det är nästintill omöjligt för dem att lyckas kvala enligt nuvarande regler. Ett förslag som diskuteras bland de tävlande är att dela på agility- och lydnads-SM.

AGILITYHUNDAR
MARI EDMAN
www.allroundtax.se, mariedman@tele2.se

Guld i small till Eva & Maja – igen

Grattis till ditt och Majas andra individuella SM-guld. Vilket av dem var roligast att vinna?

– Alltså... Det var nog kanske 2007, eftersom det bröt en mental barriär. Ingen förväntade sig att vi skulle vinna då. Jag hade fött min son Linus bara några veckor före SM. Nu var pressen större. Vi var tvungna att göra så bra ifrån oss som möjligt, för att sätta press på fjolårets vinnare Elin Hylander och Zimba som låg i ledningen efter hopploppet. Men det är svårt att gradera. Det är alltid roligt att vinna SM.

Vad tänkte du när Elin snubblade och Zimba strax efter det pep in i fel tunnelhål?

– Jag såg det inte. Hade precis kört och satt och belönade Maja med viltost på tub när någon ropade att Elin hade diskat sig.

Det är klart att jag blev glad. Men jag tjoade och tjimade inte förrän de hade kört klart. Det hade dock varit kul att kunna jämföra våra tider. Nu var det sex-sju sekunder till sheltien Stumpen som kom tvåa.

Varför var det ni som vann?

– Det viktigaste var nog att jag höll ihop. Jag kände mig otroligt samlad och laddad. Får vi till ett så bra agilitylopp som vi fick är det få som slår oss. Men

allt hänger på mig. Sedan behöver man lite tur också, som när vi inte diskade oss i hopploppet till exempel.

Gillade du SM-banorna?

– Generellt sett tyckte jag att de var svåra. Egentligen var väl inte smalls hoppbana så svår för de flesta, men oss passar inte banor där det efter raksträckor grötar till sig. Jag var väldigt lättad när vi kom i mål. För även om jag springer fort, så springer jag absolut inte lika fort som Maja.

Agilitybanan gick det att skicka hunden på, så den var trevligare och jag var himla nöjd med det loppet. Men lagbanorna var inte ens lätta klass III-banor. Det är ju annars charmen med lag på SM, att till och med klass I-ekipa ska kunna vara med.

Hur gick det för dina lag med Maja och Tip?

– Vi diskade oss. Det hade inte behövt vara så svåra banor, tycker jag. Nerverna gör ju sitt till också. Det hade varit roligare för tävlingen om tiderna hade varit mer utslagsgivande.

När jag intervjuade dig efter SM-vinsten för två år sedan sa du att "Maja är helt galen". Hon har inte dämpat tempot på banan, men har hon i övrigt lugnat ner sig något i takt med att hon har blivit äldre?

– Hon är ju lugn hemma, men så fort

vi är på en agilitytävling är hon fruktansvärt besvärlig. Jag kan inte gå runt med henne för hon tänder på allt. Jag får ibland kommentarer om att det bara ser ut som om jag springer och aldrig styr. Men så är det förstås inte. Det är dock inte ofta som vi går i mål med fel, utan antingen är vi felfria eller så diskas vi oss. Jag hade kunnat sejfa mer, men det finns ingen anledning till det och Majas ökade erfarenhet har gjort att vi nu gör fler felfria lopp i rad än för några år sedan.

Tränar och tävlar ni lika mycket nu som innan du skaffade barn?

– Nä, vi tränar inte lika mycket längre. Jag hinner inte. Framför allt inte sedan jag började jobba. Nu blir det inte heller så mycket annan träning. Jag tävlar dock fortfarande ganska mycket. Har lyckats lura med Jens, min man, både till veckan på Gotland och direkt därefter till landslagsuttagningen i Skutskär under semestern.

Ni ligger väl bra till nu med tanke på de extra poäng som SM-guldet ger?

– Vi hade många poäng redan efter tävlingen i Oskarshamn, men fick 20 till. Så nu är det väl egentligen klart. Men jag är absolut motiverad att åka till Skutskär och ska försöka hålla undan konkurrenterna.

Tycker du att VM-modellen, med ett

individuellt lopp per dag, funkar på SM?

– Absolut. Den bör man hålla fast vid. Det är svårt att göra fyra nollade lopp plus lagnollor under en helg. Man gör inte hur många nollor som helst i rad. Även om Maja blev årets dubbelnolla både 2007 och 2008 gör vi kanske max 10-12 dubbelnollor på ett år.

Vad mer tycker du var bra på årets SM?

– Funktionärerna var väldigt trevliga. Annars saknade jag småsaker som lottningen och minnessaken. Och varken planerna eller tältområdena var några höjdare. Usch, vad det låter gnälligt. Jag tycker att Karlskrona BK har fått tillräckligt med skit som det är. Men SM är ändå SM. Det ska vara en speciell tävling.

Namn: Eva Leandersson

Ålder: 33 år

Yrke: butiksbiträde

Klubbar: Råadalens BK

Tidigare SM-meriter: Individuellt guld med Maja 2007. Sex lagguld, med sheltiesarna Uffe och Sigge 1999, med Uffe och Tip 2003, med Uffe i medium 2007 och 2008 och med Maja i small 2007 och 2008. Samt lagsilver med Uffe och Tip 2000 och med Maja 2006.

Hund: IntAgCh NordAgCh DkAgCh DkAg(spring) Ch SAg(hopp)Ch Lundecock's Nightlife, "Maja"

Ras: shetland sheepdog

Ålder: 5 år

Guld i medium till Agneta & Zingo

Jättegrattis till SM-guldet. Det är inte ofta som man ser glädjetårar i samband med agility, men du kunde inte hålla dina tillbaka.

– Tack. Jag är lite i chock.

Varför tror du att ni vann i år?

– Vi gjorde i alla fall inga bra lopp. Mediums hoppbana var jättejästsvår för förare med snabba hundar, eftersom man var tvungen att vara med vid

precis varje hinder. Jag tyckte synd om min hund, men är jättenöjd över att vi kom runt. Jag är långsam och han är van att jobba självständigt. Dessutom är han så himla snäll att han alltid kollar med mig vart han ska.

Ni låg femma, med lite tidsfel, efter hopploppet. Hur kände du under agilityklassen?

– Jag tänkte att jag skulle kämpa för

att behålla vår femteplats. På upploppet var jag trött. Tror att jag glömde att andas. Först var jag jättenöjd över att ha kört felfritt. Sedan förstod jag att vi hade medaljchans. Och när de ledande hundarna, mellanpudeln Alpha och sheltien Zindi, fick fel och diskade sig förstod jag så småningom att vi faktiskt hade vunnit. Det hade jag absolut inte förväntat mig.

Vad tyckte du om er agilitybana?

– Jag gillade absolut den banan bättre. Det gick att finna en linje i den och det gick att styra, även om också den banan var svår. Det vi ofta åker dit på är att jag inte hinner med. Och jag var så nervös. Är sällan det annars, men då var jag det. Jag har aldrig lyckats individuellt på ett SM tidigare.

Men i år var det du och Zingo som var bäst i medium. Vad hade du tyckt om ni hade slutat som femma och inte fått något pris?

– Då hade jag blivit besviken. Jag tyckte himla synd om dem som kom fyra och femma, utan att ens få gå fram under prisutdelningen. Här kämpar man ett helt år för att ta sig till SM och många gånger kan det ju vara en sådan som jag som blir femma och är supernöjd med det. Så priser till fler än pallplatserna bör det vara.

Vad har Zingo för styrkor på agilitybanan?

– Han är väldigt schysst och försöker att hela tiden kolla vägen med mig. Dessutom har han säkra kontaktfält.

Han har inte missat många under sin karriär. Jag tycker att det är roligt att träna och har lagt ner väldigt mycket tid på dem. Zingo ska stå med två tassar på och två tassar av tills jag ger släppkommando.

Har han någon svaghet på agilitybanan?

– Han stannar inte kvar i starten. Men eftersom han är väldigt förig brukar de flesta starter lösa sig ändå. Har jag tur sitter han en stund, men i 90 procent av våra lopp hinner jag inte mer än att ta av honom halsbandet. Jag har nästan gett upp nu, då slipper vi bråka.

Hur länge har du hållit på med agility?

– Jag började med min collie Sammy 1992. Vi kom så långt som till en lagstart på SM. Border collierna började komma rejält då och det var svårt att konkurrera fartmässigt med dem. Men jag lärde mig mycket.

1996 skaffade jag min trefärgade lilla sheltie Happy, min tvillingisäl. Han finns *Fortsättning på sidan 105.*

Namn: Agneta Beck

Ålder: 54 år

Yrke: orderadministratör

Klubbar: Rönne HU

Tidigare SM-meriter: Lagguld med Zingo 2007, 2008, samt lagsilver med sheltien Happy 2002.

Hund: SAgCh SAg(hopp)Ch DkAgCh Sheltick's

Lordship, "Zingo"

Ras: shetland sheepdog

Ålder: 5 år

Vad tycker du om årets SM?

Guld i large till Sven & Flax

Per-Olov Andersson, Västerås BK, SM-debutant:

– När väl tävlingen började så flöt den på bra. Så fort en klass var slut tog nästa vid, vilket var mycket bra. Det är mitt första SM och jag trodde att det här skulle vara höjdpunkten, allt som man har tränat och tävlat för under året. Men det kändes mest som en vanlig tävling med korv, hamburgare och lite muffins. Nog borde det ha funnits lite mer på ett SM, både i matväg och övrigt. Varför inte låta högtalare med musik piska upp SM-stämningen? Vart tog den festliga invigningen vägen? Och varför var det ojämnt underlag på SM-banorna?

Annsofi Hagedorn, Svedala BK, publik:

– Det är första gången jag är på SM och tittar. Det är otroligt medryckande och spännande. Stämningen är helt fantastisk, alla runt om planen är engagerade och hejar fram varandra. Tror inte att jag har varit på någon annan tävling i hundsammanhang som varit så här rolig. Att klasserna dessutom körs växelvis på de två banorna är toppen, då missar man ju inget. Däremot kunde informationen vara lite bättre, det fanns inget informationstält och den funktionär jag hittade verkade inte direkt villig att svara på mina frågor.

Thomas Maltery, Umeå BK, fjärde SM-starten:

– Det var bra med upplägget att man körde ett lopp per dag. Bra också att man körde på en bana i taget så att man kunde man se de andra storleksklasser och att det blev bra stämning runt planen. Veterinärbesiktningen flöt på bra när det var uppdelat efter storlek på hund. Men det var tråkigt att inte fanns några SM-tröjor att köpa. Och paraden skall gå inne i centrum, inte på tävlingsområdet. Önskvärt också att veterinärbesiktningen pågår längre eller startar senare på dagen, med tanke på dem som har långt att åka.

Grattis till SM-guld med två snabba och kontrollerade lopp. Men vad hände egentligen på mållinjen?

– Annica Aller råkade sparka till mig över hälsenan under banvandringen. Planen var ojämn, så när vi gick i mål och jag sträckte upp ena armen i luften råkade jag stuka till foten och trilla omkull. Det blev lite komiskt. Folk skrek och jag bara undrade: "Vann jag?".

Hur går det nu under resten av tävlings säsongen?

– Vi fick stanna till i Norrköping på hemvägen och köpa en stödstrumpa. Det är hälsenan som gör mest ont, men det kommer inte att påverka några tävlingar. Det har gått en vecka och är 14 dagar kvar till landslagsuttagningen. Då är det bara att springa. Under tiden får jag börja bygga upp foten igen.

Poängen som SM-guldet ger måste sitta fint. Vad jag förstår leder ni landslagsuttagningen i large nu.

– Ja, och det bästa är att jag kan välja vad jag vill byta ut SM-vinsten mot – ett hopp- eller ett agilitylopp. Annars måste man ju räkna med två hopp- och två agilitylopp av totalt tre lopp i varje gren.

Var det en fördel att leda inför sista loppet på SM?

– Ja, det tror jag. Först och främst var jag nöjd med lottningen. Vi fick startnummer fem i hoppklassen och när man startar så tidigt gör man som man har tänkt under banvandringen. Under finaldagen lade jag mig och sov innan sista loppet. Det kändes otroligt lätt att köra sedan. Loppet blev äckligt disciplinerat.

Hur förberedde du Flax inför SM?

– Han tävlades och tränades inte så mycket. Fick inte göra något annat än att gå kisserundor efter tisdagen, för att motivationen skulle ligga på topp.

Du är ju van att SM.-ladda.

– Ja, jag har deltagit i bruks-, lydnads-

och/eller agility-SM sedan 1995. Först med min kelpie Draco, sedan med kelpien Olle och nu med Flax. Med Draco blev det aldrig någon SM-medalj, trots att han vann både VM- och NM-guld. Jag tränade nog helt enkelt för mycket inför SM med honom. Så i år testade jag en ny taktik.

Som tycks ha funkant utmärkt. Du och Flax ingick ju dessutom i det silvervinnande largelaget.

– Ja, vi ersatte Karin Spännare och Ville i Bollnäs-laget Lag Spännfelt. Vi fick starta först och det var lite nervöst, men vi lyckades nolla fyra lopp av fyra möjliga under SM.

Trots att Flax just har fyllt sex år har ni lyckats göra över 100 felfria lopp i agilityklass III och 100 felfria lopp i hoppklass III. Jag tror inte att någon lika ung largehund är i närheten av det. Hur blir man så bra?

– Min strategi var att först göra Flax säker på uppgiften. Bland annat har jag påpekat fel för honom. Blir det fel börjar vi om. Många gånger kommer farten ju

säkrare hunden blir och Flax har sprungit fortare för varje år. I startfällan på VM upptäckte jag att han taggade enormt på hunden före, så det får han till exempel göra nuförtiden.

Vad tycker du om årets SM jämfört med alla andra som du har deltagit i?

– Att agilityn borde få ett eget SM. Lydnaden tar så mycket utrymme och vi är inte heller så beroende av dem. Agilityn har lätt att få sponsorer och eftersom agility-SM skulle bli en mindre tävling än de vanliga officiella borde det inte vara så

Namn: Sven Karlsson
Ålder: 54 år
Yrke: egen företagare (Agilityshop)
Klubbar: Västerorrlands KK, Timrå BK
Tidigare SM-meriter: Brons i lydnad med 2004 med kelpien Olle, lagguld 2008 med Olle och Flax, samt lagsilver 2007 med Flax
Hund: SAGCh SAG(hopp)Ch FinAgCh SLCh LP I Somollis ToadHill-Flax
Ras: border collie
Ålder: 6 år

Jenny Damm, SHU, tionde SM-starten, vann silver 2005 med border collien Lotus, guld 2008 och kom i år femma i large med border collien Elvis:

– Årets SM flöt på bra, men det saknades lite stämning på grund av evenemangets första dagen. Lottningen var i och för sig smidig, men riktigt tråkig. Vissa banor var lite väl svåra, lag ska ju vara typ klass II. Inget kul när nästan alla lag diskar sig redan första dagen. Likaså i medium individuellt. Ena domaren hade märklig humor. Varför ta in bordet och vika tunneln omloft och sedan säga att det inte ska vara så? Varför ta bort slalom (som är ett av de mest publikvänliga, roliga och utslagsgivande hindren) ur en finalklass? Absolut för få toaletter, vilket blev ett onödigt stressmoment. Stora plus var de mycket trevliga och hjälpsamma funktionärerna, de bra rastningsmöjligheterna och veterinärbesiktningen.

Gudrun Brundin, Örebro BK, femte SM:et som coach och agilityfru:

– SM ska vara årets nationella agilityfest, men tyvärr kändes 2009 års SM "på klubbnivå" mer som baksmällan än som själva festen: gropiga, i det närmaste livsfarliga planer, ett tältgetto istället för en publikvänlig och seriös tävlingsplats, ingen minnesgåva vid den katastrofala lottningen och inga t-shirt-försäljare så långt ögat nådde. Men anmälningsavgiften på 210 kronor låg så klart kvar – fast arrangören varken hade fixat fram åskådarplassen till publiken eller utrustning som kunde göra speakrarna hörda. Det är dags att agilityporten får en ny huvudman, för SBK håller inte måttet. På SM ska de allra bästa få en chans att visa upp sporten inför en entusiastisk publik som bara vill ha mer och mer av allt detta fantastiska som svensk agility på elitnivå faktiskt är.

Liza Bolinder, Bollnäs BK, SM-debutant:

– Jag hade gärna sett ett stort och pampigt SM. Alla deltagare sliter hårt, åker land och rike runt för att kvala. SM ska vara årets agilityhöjdpunkt, och så tyckte jag inte att det kändes. Det var som en vanlig inofficiell tävling, ungefär lika mycket priser och lika stort kök. Med tanke på nästa års ändrade kvalregler, så känns det här som det sista SM:et med sådan stor rasspridning. Tråkigt, tycker jag. Årets SM-rosor går till domarna som skötte sitt jobb bra, och till largebanorna, som jag tyckte var rolig och spännande. Årets SM-tistlar går till mataalternativen (ingen vegetarisk mat och bara snabbmat till oss andra) och till bristen på toaletter. Den allra fetaste SM-tisteln går till det tråkiga som hände Emelie Merenius. En sådan tabbe får inte ske.

Per Solén, Stockholms Södra BK, tredje SM-starten, vann lagguld 2007 med border collien Molle:

– Om vi hade utvärderat en "vanlig" stortävling hade jag svarat: Jättebra arrangemang. Alla funktionärer var trevliga och positiva, allt flöt på utan större mankemang (förutom tidtagningsländet i small). Men nu var det ju ingen vanlig tävling – det var SM. Tävlningen som man ser fram emot under hela tävlingsåret. SM ska kännas extra festligt för deltagarna, och vara lättillgängligt för folk som inte tillhör "de närmast sörjande". Karlskrona har en jättefin stadspark, det är klart att det är där tävlingen skulle ha avgjorts. Avslutningsvis tycker jag att det är viktigt att understryka att den kritik jag framför riktar sig mot SBK centralt. Jag tycker helt enkelt att man måste ställa högre krav på hela arrangemanget. Karlskrona BK har, med givna förutsättningar, anordnat ett bra SM!

svårt att fixa arrangörer. Jag tycker också att det är synd att man till nästa års SM bara kan kvala på pinnar. Det leder till mer elitänk inom sporten och den klarar sig inte utan gräsrotterna. Utan morötter blir det dessutom svårare att rekrytera fler till sporten. SM är verkligen en morot som motiverar alla.

Du bytte själv till agility från lydnad och bruks för några år sedan. Vad är roligast?

– Jag har hållit på med agility i sex år nu. Det är definitivt roligare och atmosfären är helt annorlunda. Agilityn är mer social och man bjuder mer på sig själv.

Vad var det som fick dig att börja?

– Jag såg en annan kelpieförare, Roger Eriksson, på en tävling i ett ridhus i Sundsvall. Ungefär som jag i finalloppet på SM så snubblade han vid målgången och bara skrattade. Då tänkte jag: Kan han så ska banne mig jag försöka också.

Men allvarligt talat, är det inte otroligt dumt att bo i Sundsvall när man tävlar agility så mycket som du och din fru Monica gör?

– Jo, jag brukar säga att vi reser sex timmar mer än alla andra tävlande varje helg. Dessutom är det svårt att träna när vintern är för lång. Ett ridhuspass i veckan då man dessutom måste anpassa sig efter andra ger inte så mycket. Vi får träna mer vid den här tiden på året istället.

Fortsättning från sidan 103.

inte mer, men tävlade tills han var åtta år. Då var hans höfter helt slut och bestod bara av pålagringar. Nu har jag dessutom en ung sheltie. Han heter Wiggo och ska snart tävlingsdebutera.

Sysslar du och Zingo med någon annan hundsport?

– Det kan man inte säga. Vi spårar någon gång.

Vad jag förstär har du inga landslagsambitioner.

– Nä, det är ingenting för

mig. Jag är värkbruten emellanåt och vill inte sätta de kraven på oss. Vi är inte bra nog. Zingo är dessutom en väldigt liten mediumhund. Vårt mål är att kvala till SM och få vara med där.

Vad tyckte du om VM-upplägget, med ett lopp per dag istället för att lördagen är en kvaldag till söndagens final?

– Det är nog inte ett så dumt upplägg. Tävlarna i lag också blir det tillräckligt med lopp ändå. Och det är ju bra träning för VM-ekipagen.

Hur gick det för ert lag i årets NM?

– Inte bra alls. Två ekipage diskade sig i hopplagklassen. Det var riktigt svåra banor, betydligt svårare än klass II. Det hade varit roligare om fler lag hade kommit i mål.

Vad ska du kämpa för resten av tävlingssäsongen nu när ni är direktkvalade till nästa års SM?

– Jag har inga motivationsproblem alls. SM-guldet blev en kick.

Lars Bang, Danmark, SM-domare:

– Jag kommer att ta med mig flera saker tillbaka till den danska kommitté som jag sitter med i. Därbland att ha två banor, där det bara är aktivitet på den ena. Det ger domarna möjlighet att bygga olika banor till olika storlekar. I Danmark tävlar lagen på lördagen och de individuella ekipagen på söndagen. Jag gillar det svenska sättet, för det blir mer festligt om alla vinnare avgörs samma dag. Jag tycker att Sverige har fler duktiga hundar i small och medium än vi i Danmark. Men om man tittar på de bästa i alla storlekarna tycker jag att vi i Danmark har fler tekniskt skickliga förare. Generellt sett var det här ett bra mösterskap som jag är glad över att få vara en del av.

RESULTAT					
Förare/hund		Tid	Fel	Förare/hund	
Small					
1	Leandersons Eva Lundecock's Nightlife (Maja) shetland sheepdog.....	63,15	0,00	5	Backnor Sanna Cqabeym'z Cutty Sark (Dixie) shetland sheepdog.....
2	Wennersten Nilsson Hanna Fagett's Malin (Stumpen) shetland sheepdog.....	69,90	0,00	Large	
3	Jurén Thomas Sobelkustens Jesse Just Jumped (Jesse) shetland sheepdog.....	71,28	0,00	1	Karlsson Sven Somollis Toadhill-Flax (Flax), border collie.....
4	Hansson Marie Wild-east Zip Zap Zoe (Zoe) shetland sheepdog.....	72,80	0,00	2	Jansson Maria Ginza, border collie.....
5	Riedel Lena Cutlass Euforia (Lycka) Papillon.....	75,36	0,00	3	Wallskär Helene Njupavallens Outstanding Daisy (Daisy), nova scotia duck tolling retriever.....
Medium					
1	Beck Agneta Shellrick's Lordship (Zingo) shetland sheepdog.....	80,19	1,08	4	Eklund Angelica Mironik's Minos (Echo), korthårig collie.....
2	Hallum Linda Gardenia Garden's Glitter Girl (Glittra) shetland sheepdog.....	78,60	5,00	5	Damm Jenny All Trade Flower Power Elvis (Elvis), border collie.....
3	Kopparberg Sara G-Digger's Uno (Uno) mellanpudel.....	69,40	10,00	Small, lag	
4	Brundin Camilla Ottercap Dynamite (Medusa) borderterrier.....	71,87	10,00	1	Royal Canins Fantastic Four
Medium, lag					
1 Precept Power Paws					
2 Västmanlands värstingar					
Large, lag					
1 NO LIMIT					
2 Lag Spännfelt					
3 Kulingvarning					

Marie Hansson, Falkenberg BK, SM-veteran, vann guld 1996 med sheltien Tess och 2003 med sheltien Whoopi och har dessutom vunnit flera lagmedaljer. Kom i år fyra i small med sheltien Zoe.

– Parkeringen på fältet och det sluttande underlaget på banorna var långt ifrån idealiska. Funktionärerna var trevliga, men attityden mot den tävlande efter diskstörde många. En del blev utjagade från banan och jag var inte ensam om att bli så blockerad av rädsla för att göra fel efter disk, att jag skyndade mig av banan, trots att jag inte behövde. Lagbanorna var mycket svåra, helt tydligt klass III-nivå, när vi förväntade oss klass II i svenska lagtävlingar. Tyvärr lyhlades bara de tre medaljörerna individuellt i startfält på drygt 60 startande. Det kändes inte bara snålt, man var också nyfiken på vilka som kommit närmast pallen.

Ninnie Lindvall, Gagnef-Floda BK, cirka elva SM-startar, vann lagbrons 2007 med border collien Aron:

– Som helhet bra genomförda tävlingar. Jag gillar upplägget, den publik som är på plats har möjlighet att se alla lopp. Inbillar mig att det underlättar för dem som har hundar i flera storleksgrupper också. Det fanns bra rastningsmöjligheter, men det var lite tråkigt att vara på en klubb. För egen del var det dock en fördel att SM-känslan/nerverna inte infann sig. Tråkigt att själva planerna var ojämna och backiga. Jag har svårt nog att hålla reda på fötterna när det är plant. Mycket tråkig lottnings och att den lilla SM-minnessaken verkar vara helt borta. Det är ju trots allt bara ett fåtal som går till pris. Och att kvala till SM är faktiskt en bedrift värd något.

Birgitta Bergström, Skutskärs BK, har kvaliat till SM de flesta år sedan 1999. Vann lagsilver 2007 och lagguld 2008 med jaktlabben Ida.

– Tävlingsdelen för mig med largehund både individuellt och i lag var kanonbra. Men jag funderar mycket på om domaren har "fria händer" att bestämma hur svåra banor det ska vara på ett SM. Min uppfattning är att small hade "normala" banor, large hade klass III även i lag och medium klass IV-V i svårighet både i lag och individuellt. Jag saknar den "klassiska lottningen" och något att ha kvar som minne av att jag deltagit i SM 2009. Sedan tycker jag att det är tråkigt att ha ett SM på en klubb i skogen med dåliga vägar och parkering. Men i det stora hela är jag ganska nöjd med arrangemanget. Det här kan dock ha varit mitt sista individuella SM, då kvalsystemet är ändrat igen.

Annika Mojanis, Visby BK, har missat ett eller max två SM sedan 1991, vann lagsilver 1992 och 2006 samt kom sexa 2002 och femma 2008. I år blev det lagguld i medium med sheltien Izor.

– Varför inte visa upp vackra Karlskrona? Det var en dåligt vald tävlingsplats som inte höll SM-mått. Sluttande planer, 19(!) tält som fick plats så att man kunde se banan, alldeles för långt från centrum. Spänningen med lottningen försvann helt i år och varför inte meddela de tävlande att så skulle ske? Hade både sparat på parkeringen och tid för de tävlande. När datorprogrammet ArMo används ger "slumpen" mig nio gånger av tio sent nummer, vilket jag inte föredrar. Avslutningsvis var det jättekul att få vinna guld med laget och nå värat och Eric's mål.

Tina Olsson, Hässleholms HU, tredje SM-starten:

– Karlskrona har nog jobbat häcken av sig, men varför lägga tävlingen mitt ute i skogen med dåliga, smala vägar och parkering som endast funkar när det inte regnar? Datoriserad lottnings var skit. Gillar inte conceptet "budget-SM". SM ska vara: bra plats, rappa speakers, flytiga banor. En folkfest, helt enkelt. Det var det tyvärr inte i år. Bra var i alla fall de trevliga funktionärerna, att det fanns varm mat hela dagen och att vi slapp bajamajorna.

Jimmy Kronstrand, Hulstfreds BK, tredje SM-starten, kom i år sexa i small med jack russell terriern Caiza:

– I år tappade jag motivationen då jag läste Brukshunden innan SM. Där stod det att man var en av dem som drog ner statusen på tävlingen för att man hade kvalat in på nollor och inte på pinnar. Själv tycker jag att en sjätte placering är helt okej. Höj istället kravet på hur arrangemanget ska utföras och göm inte SM-finalen på en lokal brukshundklubb dit bara de närmast sörjande kommer. Ut på arenor istället, för det enda som höjer statusen är att man syns.